

Odhajam z njimi, sam.
Pribit na okvire vrat kričim
nošeno pesem spotikajočo.

Sveče zaplapolajo pred tvojimi nogami,
venci padejo na moj obraz,
nekje daleč žene zapojejo.

In ti splavaš na gladino
moje dlani in me odeneš v jutro.

Utrinek

V krošnjo si položila svoje telo
in pesem rojstva. Spredaj zakrita okna,
zadaj zasanjano polje in preteča strast
in daljava. V meni tvoj zabrisani obraz.

Tista dan je vršalo.
Ugovarjale so besede
in pesem se je spustila k tlom.

Preludij

Vsi zaprejo oči pred nebom,
tisti nikdar poklicani
in tisti
nikdar poslani, pozabljeni.

Nehotna opazovalka si, žena
tisočernih ljubezni.

V sobi luč gori, ven čez pot sveti,
žarko sveti. S tvojega telesa
se na steni senca zgane. In upanje.
Sanjam... čez rob okna mi roka visi.

Veter pa po polju polega,
obraze beli.

Na postelji ležim
razklan v svetlobi. Sanjam...
Strah se izliva v reko,
s cvetjem iz tvojih rok nabranih.

Nad tvojim dihom
pesem diham
vse globlje v krog
in v nič
da te pozabljam
da svetlobo rišem vate
da te ljubim
kot da me ni
kot da te ni
in kot da sva dva

Pod soncem
njegovim neslišnim žarenjem
tako travnata
tik o! meni
vame zreš
in mene je strah
in ribe so neme

Nad tvojimi dlanmi
v reki tvojih žil
dotik moj slutnjo sluti
kakor tek živali
navpik
strmo ob telesu tvojem
od tu naprej
in od vekomaj

kot dotikanje
in kot čudni kamni pisani

Nočni utrinek

Gosta črnina vpija še poslednje migljajoče sončne vzdihljaje, ki se ji trdoglavo posmehujejo, dokler ne zagospodari nad zemeljsko oblo. Pajčevinasta mreža kričečih svetilk se ji kljuovalno upira z mlečno belo svetlobo, s katero vrta koridor majhnih slepih izvrtin med drobno tkano preprogo. Pod oblaki domujoča betonska prenočišča, kakor v past divjega lovca ujete živali, tavajo med grozečimi sencami mlinskih zob, ki jih poskušajo prižeti v svoje drobovje. Drhteče okostje škriplje z nalomljenimi kostmi, ker se zaveda, da ne more uteči razsodbi barbarskih mislecev.

Opazujoč nesmiselno borbo narave proti morilskim nagonom votlih barbarov, ki zahtevajo vse niti marionetnih lutk v svojih rokah, sedim na vegastem lesenem stolu v eni od mnogoštevilnih slepih lukenj z razlitim umetnim soncem. Utrujene, rahlo priprte oči s širokimi podočnjaki pogledujejo skozi motno, z deževnimi kapljami prepredeno steklo v veličastno, čez vse očesno obzorje segajočo zaveso. Sladek, razpotegnjen smehljaj zaigra na mesnatih ustnicah kakor godčeva harmonika, ker se lahko vsaj za trenutek odpočije pred trpljenjem dušeče, v smrtnih krčih pogrezujoče narave, ki z zadnjimi življenjskimi celicami šepče modruje: »Kjer svinčena barbarska noga poljubi puhtečo grudo, vzklije granitni kamen, ki raste in se razprostira pod nebo, živi med steklami svinčenimi psi in utripa brez srca in puhtečega živčevja. Njegovo telo je votlo, iznakaženo in s srepim pogledom ozlovolji mračno tišino!«